

Postavení žen v muslimské společnosti je v současné době velmi diskutovanou otázkou. V souvislosti s událostmi na Blízkém východě, a nejen tam, se stále více otevírá a přetřásá při nejrůznějších příležitostech. Běžnému příslušníku euroamerické kultury je problém vcelku jasný - muslimské ženy jsou utiskované, šikanované a ponižované. Stává se dokonce, že pozice žen v muslimských společnostech slouží jako prostředek k odsouzení islámu jako takového.

Má práce by v žádném případě neměla mít sociologický charakter, není mou ambicí islám a postoj muslimů k ženám soudit, k tomu mi chybí vzdělání, zkušenosti i osobní znalost prostředí. Na prvopočátku mého bádání stála otázka: Může existovat literární autobiografie v kultuře, která zapovídá člověku zobrazovat, mluvit o sobě a používat 1. osobu singuláru? A v případě, že ano, pak tedy za jakých podmínek? Po přečtení několika knih se můj obzor částečně rozšířil a poznatky nabyté z této četby mě vedly k rozhodnutí omezit své zkoumání pouze na ženskou část literární tvorby Maghrebu.

Maghrebská literatura psaná ženami je ve srovnání s evropskou produkcí velmi mladá, datuje se teprve od konce 40. let 20. století. S tím je spojen fakt, že je také velmi málo zpracovaná. U nás je dostupná pouze publika Jeana Dejeuxe *La littérature féminine de la langue française au Maghreb* z roku 1991, příručka vyčerpávající a obsahující kritický pohled, která už nicméně nestíhá pokrýt aktuální vývojové tendence. Pokud se mi podařilo zjistit, žádná česká odborná publikace se této tématice nevěnuje.